

oprávně sestavit si nějaký enunciat ze skutečného určovacího návrhu žalovaných, neboť nešlo o pouhou stylistickou, nýbrž o odchylnou věcnou úpravu onoho návrhu. Ale odvolací soud pochybil, dospěv k úsudku, že bylo změnou prvního rozsudku zamítnouti takový vůbec neučiněný mezitímní návrh určovací, naopak měl jej zrušiti, poněvadž neměl podkladu v návrzích stran, o nichž měl procesní soud jediné rozhodnouti. Neučinil-li tak soud druhé stolice, bylo dovolání žalovaných vyhověti potud, že slušelo zrušiti výroky obou nižších soudů učiněné o tomto domnělém bodu mezitímního návrhu určovacího, aniž bylo naříditi o něm další jednání a rozhodnutí. Ale odvolací soud pochybil i v tom, že rozsudek prvního soudu doplnil tím, že zamítl skutečně učiněný mezitímní určovací návrh žalovaných. Procesní soud o něm vůbec nerozhodl, aniž je z jeho rozsudku patrné, proč tak neučinil. I kdyby se připustilo, že na vyřízení mezitímního návrhu určovacího (§§ 236, 259 c. ř. s.) má nárok nejen strana tento návrh učinivší, nýbrž i odpůrce, mohl by tehdy, nerozhodl-li o něm procesní soud v rozsudku, žádati toliko o doplnění rozsudku ve smyslu § 423 c. ř. s., nikoli však tomuto opominutí odporovati odvoláním. Neprávem dovozuje odvolací soud z ustanovení § 496 c. ř. s. oprávnění, aby sám doplnil rozsudek prvního soudu samostatným výrokem o nároku, o němž první soud vůbec nerozhodl. Odvolací soud měl proto správně odmítnouti žalobkynino odvolání, pokud směřovalo proti nevyřízení řečeného mezitímního návrhu určovacího. Jeho výrok byl proto také v té příčině zrušen a bylo vysloveno odmítnutí oné části žalobkynina odvolání. Podotýká se, že nebylo lze odvolání v té příčině pokládati ani za včas podaný návrh podle § 423 c. ř. s., neboť nebyl učiněn ve lhůtě osmidenní, ježto rozsudek prvního soudu byl právnímu zástupci žalobkyninu doručen dne 23. listopadu 1935, odvolání však podáno osobně teprve dne 3. prosince 1935. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 16532.

Veriteľ, ktorému dlžník na zaplatenie poskytnutej mu pôžičky postúpil v budúcnosti sročné nájomné za prenajaté miestnosti svojho domu, nie je oprávnený požadovať v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníkov, aby nájomné, ktoré sa stalo splatným po vyhlásení konkurzu, bolo z konkurznej podstaty vylúčené.

(Rozh. z 5. novembra 1937, Rv IV 297/37.)

Autonomná ort. židovská obec v N. požičala si v r. 1930 od S. banky 431.000 Kč a na zaistenie pôžičky povolila vklad záložného práva na jej — v dlžobnom úpise uvedený — nehnuteľný majetok a na jeho úžitky; na zaplatenie dlhu postúpila S. banke nájomné za prenajaté obchodné miestnosti v jej dome s tým, že nájomníci majú platiť nájomné priamo S. banke po celú dobu jestvovania dlhu. Záložné právo bolo vložené na nehnuteľnosti dlžníčky a S. banka vyberala nájomné

od 1. januára 1931 do 28. februára 1936. — Dňa 3. marca bol na majetok dlžníčky vyhlásený konkurz.

Žalobu S. banky, aby jej cedované a od 1. marca 1936 splatné nájomné bolo vylúčené z konkurznej podstaty, súd prvej stolice zamietol. Odvolací súd žalobe vyhovel.

Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a obnovil rozsudok súdu prvej stolice.

Dôvody:

Treba prisvedčiť dovolacej sťažnosti, že odvolací súd porušením hmotného práva vyhovel žalobe.

Právo autonómnej židovskej obce v N. vyberať nájomné od nájomníkov jej domu sa zakladalo na dvojstrannej smluve, podľa ktorej ona povinná bola dať prenajaté miestnosti k dispozícii nájomníkom a títo boli povinní za to platiť nájomné.

Keď autonómna židovská obec v N. toto v budúcnosti sročné nájomné podľa dlžobného úpisu cedovala žalujúcej banke, závisel tento právny úkon už od počiatku na rezolútívnej podmienke, že počas celého trvania cesie — splácania pohľadávky banky — (pomenovaná už náb. obec) prenajímateľka, v čase sročnosti jednotlivých nájomných súm bude mať právo predmetom nájmu disponovať, t. j. predmet nájmu podľa smluvnej povinnosti nájomníkom prepustiť; keďže však dňa 3. marca 1936 upadla do konkurzu, stratila tým dispozičné právo nad predmetmi nájmu a nad nájomnými smluvami. Nastala preto rezolútívna podmienka dotyčne cesie, ako právneho úkonu, vzťahujúceho sa na prenájomné sumy v budúcnosti sročné. Preto žalujúca strana na základe tejto cesie nemôže vystúpiť vylučovacou žalobu podľa § 47 konk. zákona. Totiž keď v dôsledku konkurzu stratila úpadkyňa dispozičné právo nad predmetom nájmu, stratila aj právo požadovať nájomné od nájomníkov a preto nejestvuje toto právo ani pre cesionárku — pre žalujúcu banku —, ktorá by mohla vystúpiť aj na základe cesie len právom pomenovanej náb. obce ako prenajímateľky.

Preto aj keď nájomné bolo cedované, patrí po vyhlásení konkurzu sročné nájomné do spoločnej konkurznej podstaty, ak dom a úžitky z neho — nájomné — netvorie zvláštnu podstatu, slúžiacu k uspokojeniu veriteľov, ktorí si platno nadobudli na dom a na jeho úžitky zvláštnu uspokojovacie právo. Nepatrí však do rámca tohoto sporu riešenie otázky, či sporná cesie je pre žalujúcu banku zaisťovacím prevodom podľa odst. 3 § 12 konk. zákona, a v dôsledku toho či a nakoľko patrí žalujúcej banke zvláštnu uspokojovacie právo podľa odst. 1 § 12 a § 51 konk. zák.

Preto je dovolanie dôvodné a bol rozsudok odvolacieho súdu zmenený a obnovený rozsudok súdu prvej stolice.